ASPECTUS
Sapientiæ
à
Telemaco Ulyssis Filio nimiùm Dilectæ
in signo
RAVICIÆ VIRGINIS
Per
Nobilissimam Scholæ Grammatices
JUVENTUTEM
intra
Novodvorscianas Classes
OBSERVATUS.
ac
è Theatrali Spectaculo
Luci publicæ
DECLARATUS.
Annô Quô
Monte Data è SanCto CoLVIt
SapIentIa terras.

CRACOVIÆ TYPIS UNIVERSITATIS

In Gentilitia
PATERNI & MATERNI STEMMATIS
DECORA

I.

Edomat hic Ursum, manibûs sub Sidera vergit
Vel venit ex Astris Virgo, vel Astra petit.

II.

Quid primò mirere? Feram factamne repentè
Virginem? an in mores Virginis esse Feram.
Noveris alterutrum, benegestîs (dicve) stupendîs
Est DEMBINSCIADUM prodigiosa DOMUS.

I.

Consilium Capitum Domi habetur. donec in hostē
Impete robusto Cornua bella gerânt.

II.

Teste Marone grávi *strepuerunt Cornua cantus*
Si simili possent hæc reboare sono.
Vulgarent Orbi præter manifesta trophæa,
Quod Lechiæ Cornu-copia dives, erant.

ILLUSTRI ac MAGNIFICO DOMINO D. FRANCISCO De DEMBIANY DEMBINSKI, VENATORIDÆ PALATINATUS CRACOVIENSIS

In Scholis Novodvorscianis Magnæ Spei

JUVENI

Domino Mecænati Faventissimo.

55.

Pparet favisse meis bona Numina votis, cùm præpotens in Telemaco Sapientia extra theatralem Scenam campum Tuæ *benevolentiæ plenum hyacinthis & rosis gratiarum adinvenit.* ILLUSTRIS *ac* MAGNIFICE DOMINE, MECÆNAS FAVENTISSIME. *In terras Dea hæc Cœlo demissa ab alto nullibi commodius reclinatorium, nullibi felicius sui receptaculum reperire potuit, quàm inter expansas* Virginis Raviciæ *manus. Fortis Herois Sapientia, adversis non concutitur malis, fatalibus non prosternitur casibus; parem igitur sibi eamq; magnanimam delegit & adscivit* DEMBINSCIORUM *Amazonem, quæ licèt truculentam cicurâsset, ac stupenda fortitudine edomuisset feram, vires & robur non amittit. Regia Progenies Telemacus justojustiùs* Tuo *communicat Honori, cùm etiam*

 præcla-

præclara ILLUSTRISSIMÆ PROSAPIÆ *initia à Regibus Angliæ derivaveris. Pervetusto* Nominis Tui *decorari Stemmate ducit sibi honorificum, quô Regibûs pares, Principibûs majores Sacræ Romanæ Ecclesiæ* V. Cardinales *insigniti eminebant, Stirps peraugusta* Ducum *Lotharingiæ in summum præcelsæ gloriæ provecta fastigium culminabat. Angelicam eò temporis dixerim Nationem Anglicam, quæ ex Regifico Primorum Luminarium Fonte tot consilii Angelos, tot Sagô & Togâ celeberrimos Europæum per Orbem Heroas felici sidere propagavit. Pleni sunt Historicorum Annales, plenæ Elogiastarum voces, plena exemplorum vetustas Aborigenes* Tuos ILLUSTRIS MAGNIFICE DOMINE *in Gallia, Italia, ac Bohemia Indigenas, zelum erga* DEUM, *Fidem, & Ecclesiam, merita multiplicâsse erga Patriam; quorum primas Reipublicæ Senatûsq; Curules, Purpuras, Ministeria, Dignitates in Polonia ne recenseam, unum pro cunctis fama loquatur opus. Fama loquatur opus: aliâs quæ divisa Historiographorum effecère calami, collecta recitet, ac Consos in Senatu* RAVICIOS *numerando adoret, adorando numeret* Archi-Episcopos II, Episcopos V, Palatinos XVI, Castellanos XXXIV, Mareschallos V, Cancellarios II, Thesaurarios III; *quibus si in Consiliis, Legationibus, Judiciis, in Provinciarum Congressibus, in publicis Regni Actibus, bellicis deinceps negotiis: judiciô, authoritate, justitiâ, prudentiâ, æquanimitate, fortitudine, insignes conferam* RAVICIA *de Stirpe Viros, satis ad* Tui *æstimationem* Nominis, *& ad gloriam satis. Quidquid ex* RAVICIIS *decoris & præsidii Poloniæ fuit, id ipsum utrâq; celebres Minervâ* DEMBINSCII *præstiterunt; qui licèt derivatô à* Dembiany *ethymô cognomentum mutaverint, constantem in Patriam amorem, illibatæ fidei in Ecclesiam candorem non mutârunt. Victricem se stygiorum hostium probavit Ecclesia in* VINCENTIO *Sacræ Romanæ Ecclesiæ* Cardinali

dinali

dinali Archi-Præsule *Gnesnensi*; ERASMO *Cathedrali Cracoviensi* Decano *Infularum modesto Contemptore à* Dembiany DEMBINSCIIS *verè Antistitibus, Prælatis, Pastoribus, Ecclesiarum, Cathedrarum, Gregis, in regendo prudentibus, in pascendo liberalibus, Hæreticorum conculcatoribus; qui quantum egerunt pro Fide Divina, humana evidenter testatur. Accessit summa Reipublicæ & Senatui gloria à* JACOBO, VALENTINO, JACOBO *Castellanis Cracoviensibus, tertio & quarto* JACOBO *altero Castellano Malogostensi, altero Capitaneo Czorstinensi*; ANDREA *Judice Terrestri Sandomiriensi post* CXX. *ætatis annos rebus humanis exempto, totq; aliis Senatoribus & Proceribus eximiis* DEMBINSCIIS; *Qui quidquid Patriæ, Legibus, Libertati, votisq; omnium deesse poterat, ultra mensuram desideriorum facti, omnia domi, belli, in pace, sumptibûs, armîs, consiliîs magnifici & munifici suppleverunt. Hac de Stirpe Viros cùm plures requiram, de ea velut è concha Unionem prognatum appretiando veneror* LUDOVICUM DEMBINSKI Proavum Tuum Illustris Magnifice Domine Mecænas, *Qui Domûs Gloria, virtutis Prototypus aurô pendendus esset & gemmis, ni & his pretiosior foret. Tam excelsè meritis & virtutibûs crevit, ut pumilione penna non valeat æstimari. Inter lautas opes fortunæ datas beneficiô latere cupiit non videri, titulorum contemptor & honorum, titulis & honoribûs Dignissimus. Honoriô tandem meruit coronari Filiô* FRANCISCO DEMBINSKI Castellano Voynicensi Avo Tuo Æstimatissimo, *Qui Senatorios Fasces ab illis exorsus est Dignitatibus, quæ Virum Heroëm, viresq; exigebant Heroas. Senator consiliô validus, prudentiâ sublimis, generositate Magnificus, ùt Principum corda in sui amorem traxit, ita Heroicis facinoribûs Rempublicam animavit Polonam. Virtutibûs meritisq; Magnus, surrexit major in Filio* Illustri *nempe ac* Magnifico Domino JOANNE DEMBINSKI Venatore

tore

tore Palatinatûs Cracovien: Charzoviensi, &c. &c. CAPITANEO, Tuo Mecænas Amplissime *Desideratissimo* PATRE, *in Quo candor pectore moribusq; niveus, magnanimitas ultra fortunæ pericula eminentior, clementia in justos æqua, in cæteros Paterna, Pietas in* DEUM, *Fidem, Clerumq; propensissima vigebat tenerrimè, exercebatur strenuissimè, immotè ac constanter perseverabat, eminebat. Quod à Majoribus luminis, ab honoribus dignitatis accepit, se ipso auxit, se ipso superavit. Quæcunq; egit, ingentia credebantur, magisq; admirationis non orationis notam meruerunt.* MARIANNAM S.R.I. Comitissam de Siecin & Krasickie KRASICKA *Dilectissimam* Matrem Tuam Illustris Magnifice Domine Mecænas *etsi imbellis taceret calamus, eam & sublimitas Generis, & selectissimæ deprædicant dotes. Hæc quantarum sit Parens virtutum, ex Patre suo* Castellano Haliciensi *Prudentissimo Senatore, ex* Te Filio *imaginem ejus ferente evidentissimè noscitur. Mirâ animi patientiâ, excelsa cordis magnitudine, cùm omnia ad conscientiam nihil ad ostentationem referat, Mulierem fortem quis non inveniet? cujus pretium non tam de ultimis finibus terræ, quàm de limpidissimo* KRASICCII *Sanguinis Rubicone, de inæstimabilibus Heroum unionibus, qui Gentem Polonam ornant, & fulciunt exquirendum. Stetit laus immota Poloniæ in* STANISLAO KRASICKI Castellano Premisliensi, *qui Heroum vestigiis insistens, constanti hæc audere & agere meditabatur studiô, quibûs ad seria rerum negotia pervenitur.* MARTINUS KRASICKI *Marte & arte Heros, Supremus Metator Regni, cùm de tribus Regibus* AUGUSTO SIGISMUNDO, HENRICO, & STEPHANO *optimè meruisset, de Valachis, Moschis ac rebellibus Gedanensibus gloriose triumphâsset, præ virtutum, laborum, & meritorum copia Triarius appellandus. De eadem semente clypeata Vir frugis optimæ prodiit alter* MARTINUS KRASICKI

Pala-

Palatinus Podoliæ, *qui Togatis & armatis laudibus plenus, Bonipublici amantissimus, magnô integritatis & prudentiæ donô gloriosus, Reipublicæ Polonæ multùm altissimô profuit judiciô. Mitto deinceps* CONSTANTINUM Premisliensem, ADAMUM & CAROLUM Chełmenses Castellanos KRASICIOS, *Viros illos graves, prudentes, pios, qui pro Patriæ Bono, Legum securitate, omnium commodo, tantùm egerunt pace, quantùm ante ipsos pauci, tanta bellô quanta post ipsos rari. Summæ Magnorum Parentum Gloriæ ut nihil* Jllustris Magnifice Domine Mecœnas *deesse videatur, addunt aurum auro, quia præsidium & dulce decus* Nomini Tuo CZETWERTYNSCII, SANGUSZKONES, MAŁACHOVII, WODZICCII, SAPIECHÆ, CHOTKIEWICII, TARŁONES, *augent pretium & valorem* SZEMBECII, MORSTINII, WOŁOWICII, KRASINSCII, CZAPSCII, RZEWUSCII, HUMIECCII, TRZEBINSCII, LIPSCII, WIELOGŁOWSCII; *cum quibus* LANCKORONSCIOS, MICHAŁOWSCIOS, OTFINOWSCIOS, KUNICCIOS, HULEWICIOS, PIEGŁOWSCIOS, WIELOCHURSCIOS, NIEMIERZYCIOS, DÆBSCIOS, BORECIOS, SKORKOWSCIOS, LASOCCIOS *plurimaq; alia Prosapiarum Nomina si conjunxero,* DEMBINSCIANA DOMUS *collecta tenebit. Cui pro principali appendice simulac honorifica fronte* Illustres *ac* Magnificos Dominos FRANCISCUM Vexilliferum Ducatuum Zathoriensis & Osvecimensis, JOANNEM Pincernam Cracoviensem DEMBINSCIOS *Viros de Republica Polona meritissimos cùm annecto, Major* Tibi Illustris ac Magnifice Domine Mecœnas *laudis adorea surgit. Hæc & tanta* Perangusti Nominis Tui ornamenta *sunt,*

ba quæ

quæ ex Tua Indole maximis majora quisq; poterit ominari. Fortunatum Sidus Tuo affulsit ortui, ac benigno jubare infantiles lustraverat cunas. Natura quoq; favorabilem se præstiterat, cùm Te ita efformaverit, ut ad commendationem Generosæ Mentis innatarumq; dotum nihil deesse videatur. Vultum si specto decorum, mores comptos & modestos si intueor, facilè ad virtutes & seria pectus, ac nescium inverecundis succumbere illiciis animum si considero, Indolis agnosco vestigia magnæ. Augustis dotibus indocile Tuum extolli ingenium, quamvis formæ venustate, eximia prudentia, mentis constantia, Adonidem & Catonem repræsentes. Juvenis æquè virtutum ac literarum Cultor, fortunæ quæ Tibi arridentes pollicetur vices apprimè capax, in Quo & magnæ spes virtutis, ac germen refulget Honoris. Totus in Te Avus, totus Pater, tota Augustæ Stirpis Majestas perennat, vivit, eminetq;. Hinc sorte minimè sinistra Tibi faverunt Superi, cum Illustrem ac Magnificum Dominum STANISLAUM KOSTKA DEMBINSKI Capitaneum Volbramensem Tutorem fortunæ ac Institutionis Tuæ providerunt. Optimus Reipublicæ Civis dispar à Te Stemmate, compar est Nomine, nam Tuis semper præstò comparet commodis Tuis comparat se usibus, disparat verò ab illis, quæ sæpesæpiùs nimiùm oculatâ strictæ tutelæ dispereunt curâ. Quid fructuosius Educatione Tua Illustris Magnifice Domine? excoleris tenerior surculus, ut in magnum crescas Patriæ robur, vigilas ad Musas Cracias minorennis Ascanius, ut in Solem Reipublicæ, in primæ magnitudinis evadas astrum, sed succurrit beneficiis, nutrit gratiis Tutor & Patronus providissimus. Parùm Ipsi est Patriæ dedicare obsequia, publicis sese dedere consiliis, creberrimos pro Bono Communi tolerare labores plus est; dum inter profusi sudoris gemmas coronam Tuæ comparat gloriæ. Tantis igitur honoribus, tantis Magnorum Nominum propriæq; virtutis decoribus auctum præsens. Te Optimum.

mum Mecœnatem *justojustiùs compellat opella, & Scenica in* Telemaco Sapientiæ *repræsantio, munificis* Tui *offertur manibus, ac speciali insinuatur Gratiæ. Cujus affectum & effectum cùm in experimento habeam, cor in vota pando sincerissima; ut flos Juvenum Juventutisq; Decus vivas, crescas, floreas; Patriæ, Musis, Clientibus; delicio, præsidio, solatio;* 61

Atq; petas tardo Cælestia Sidera Cursu
In terris vegetus sorte favente vigens.
Influxus Ursæ propriæ Tibi nosce benignos,
Propitios habeas ad Tua vota Deos.
Flos revires Juvenum culta placidissimus arte.
Palladis es Craciæ pignus & omne decus.
Indolis egregiæ vestigia magna stupescunt,
Quos ætas studii, quos sociavit amor.
Ast ego conticeo, non hæc benegesta revelo,
Quæ Tibi tumq; sibi nota Professor habet.
Constanti voto duntaxat & ore vovebo
Ut comitentur Te laus, honor, atq; salus.

Illustrissimo Nomini
& Honori Tuo

Addictissimus

M. CANTIUS NEPOMUCENUS
SUCHARZEWSKI Philosophiæ Doctor
Matheseos & Grammatices Professor,
Scholæ Collegiatæ D. Annæ Senior.

ANTIPROLOGUS

SUpremus Moderator Olympi Jupiter ſupplicibûs placatus precibûs, ut demitteret in Orbem terrarum ſapientiam, vix tantùm Cœleſtes fulminibûs disrumpit nubes, protinus Vulcanus unus è numero Deorum malleô contundit caput Jovis, è cujus cerebro naſcitur Minerva Dea Sapientiæ, prognata Aſtriferam aſcendit Urſam, Cælitûs cum ſtellis in terram demittur, & Gentilitium Illuſtrisſimæ DEMBINSCIORUM Domus configurat Inſigne, cui ſcenici Genii cantu, & chorô applaudunt ſolenniter.

ANTYPROLOG

NAywyżſzy Rzadcá Niebios Jowiſz pokornemi ubłágány prośbámi, żeby ná źiemſkie niſkośći ſpuśćił Mądrość, ledwie co Niebieſkie rozrywa piorunámi obłoki, nátychmiáſt Wulkan ieden z liczby Bożkow młotem poráża Jowiſza w Głowę, z ktorey rozumu rodzi ſię Minerwá Bogini Mądrośći, národzoná ná gwiázdziſtego wſiádá Niedzwiedzia, z Niebá z gwiazdámi ſpuſzcza ſię ná ziemię, y Rodowity Przeświętnego DEMBINSKICH *Domu wyobraża Kleynot, ktorey widocznie oſoby ſpiewániem y graniem uroczyśćie czynia okrzyki.*

CANTUS cum CHORO

Spiewanie z Gràniem

czyli

Proſzenie Bogow o ſpuſzczenie Mądrośći ná ziemię

PEłnowłádni Bogowie krzeſłá, y Korony,
W Gwiazdolite przeniolſzy Niebioſow Trywny
W Káżda ſtronę nie zmrużone rzucacie zrzenice,
Niebá, y ziemi wieczni Dziedzice,
Władniecie złotym Berlem ná ziemi y Niebie,
Słuchacie Was proſzacych w wſzelákiey potrzebie
Kto co prośi, wſʒák odnośi to z wáſzey dobroći,
Gdy wáſʒá prośby łáſká ſtokroći

Otworzcie

Otworzcie Niebá złotem tłace się pokoie,
Spuśccie Boginia Madrość ná ziemskie podwoie,
Niech wzdychanie, y błagánie swoy skutek w tey mierze
Wielcy Bogowie od was odbierze.
Prosiemy Cię Naywyższy dziś Jowiszu Boże,
Bez ktorego rzecz żadna łáski bydź nie może.
Nákłoń uszy, niech poruszy Cię nász wzdychánie,
Naywyższy Niebá y ziemi Pánie.
Przed Toba dziś świdt cáły ná kolána klęka,
Zebrze niech nam to sprawi twá wszechmocna ręká,
Niech zrodzoná z twego łona, ná násze niziny
Spuści się Madrość z gorney kráiny

Spiewànie z Gràniem

Ná pochwałę Przeświętnego. DEMBINSKICH Domu z podziękowaniem Bogom zá spuszczona w Rodowitym Ráwiczu Madrość.

ZAbrzmyicie głośno Párnáskie Kámeny,
Płyncie ná aplauz słodkie Hypokreny,
Niech przez twę lutnia honor Apolinie
DEMBINSKICH słynie.
Głoś Polski Swiecie stárożytne Imie,
Ráwiczow Kleynot miey w pierwszey estymie,
Niech w tobie nigdy tego nieustawa
Imienia sławá.
Oto z Jowiszá Minerwa zrodzona,
Ná gwiázdzistego Niedźwiedzia wsadzona,
Rodowitego żé Ráwiczá znáczy,
Ktoż nie obaczy.
Ten drogi Kleynot iest Polskiey Korony,
Portret Madrości, y mężney Bellony,
Z męstwá DEMBINSKICH, y z Madrości przyzna,
Polská Oyczyzna.
Więc niech wam będzie nieśmiertelne Bogi
Część, że w Sármáckie spuściliście progi,
W Herbownym Madrość Ráwiczow Kleynocie,
Z Niebá w obrocie.
Twoy to iest záśczyt Wielmożny FRANCISZKU,
Ná Herkulesa więc Ci Obelisku
Akádemická Młodź plauzy rysuie,
Oraz wotuie.
Niechay Ci Honor Páński Márszałkuie,
Złotym się szczęście niechay pasmem snuie,
Niech Ci Ordery háftuie fortuna
Z ládzoná runá.

ARGUMENTUM

TElemacus Ulyssis Regis Itacæ Filius terrâ mariq; Patrem suum quærens, Minervam Deam Sapientiæ sub ficta Mentoris persona absconditam, in manuductricem sibi sortitur, hic vix navim à littore solvit, protinus bellicam Ægyptiorũ classem offendit, à qua sub prætextu Phœnicensium speculatorum unà cum Mentore captivatur, & ad Regem Ægypti Sosterum adducitur. Rex de Patria, genere, & nomine hos examinandos Mentophi Ministro suo committit, verùm hic auri sacra fame ductus, Mentorem Æthiopibus venundat, & Telemacum ad pascendum oves destinat. Telemacus pascendo gregem inopinatè irruentem in oves leonem fortiter prosternit, quem heroicum actum dum Rex Soster venationem exercens offendit, de Patria, & genere suo à Telemaco fideliter informatus, eundem cum honore in Patriam remittendum fore declarat, Mentophim verò fidefragum in exilium destinat. Telemacus casu fortuito cum invento in Insula Cypro Mentore, in Insulam Cretam appellit, ubi in ludos Olympiacos Cretensium de Regia dignitate certantium incidens, cùm heroicîs actionibûs inter eos maximè se distingvit, Cretenses ei Regnum offerunt, sed Telemacus modestè hoc retractans; Mentorem in suum locum promovet, verùm & hic votis eorum renuntians, Aristodemũ Cretensibus commendat, quem ipsi alacriter in Regem eligunt. Telemacus tempestate maris in Insulam Deæ Calipsonis ejectus, non postrema illius affectus recipit documenta, interim ex consilio Mentoris spretîs hujus Deæ lenociniîs, quæsiturus Patrem suum, ulteriorem viam arripere intendit, ast ubi navim suam à Nymphis accensam deprehendit, Mentor Telemacum in mare præcipitem agit, ipseq; post illum prosiliens naufragantem salvat Regis Filium, ad obviam Adoami Ducis Tyriensis cum illo recipiendo se navim. Telemacus cum Mentore in classe Adoami viam in Itacam dirigunt, verùm sinistrâ fortunæ aleâ ad Salatanum appulsi Regnum, à Rege Idomeno gratô suscipiuntur animô. Telemacus expositâ iminentis belli causâ cum Idomeno Jovi litat victimas, cum confœderatis contra Idomenum Regibus pacem componit, Salantam obsidione liberat, dein

dein cum Adrasto Daunensium Rege bellum gerit, victum districto interimit ense, & insignum victoriæ caput huic abscindit. Telemacus diuturnæ Patris sui absentiæ tædiosus, variisq; elusus somniis, Ulyssem vitâ defunctum ratus, primò in tartara descendit, ibiq; non reperto Patre in campos Elysios se confert, ibi ab Aretio Abavo suo de superstite in terris Genitore informatus, exinde revertitur & in signum triumphi de Adrasto obtenti caput adfert Regibus, hinc brevi in Itacam arreptâ viâ in quadam Insula congressus cum Patre suo colloquitur, sed eô non cognitô, ingentem ex abscessu illius sentit in animo mœrorem, cui post Mentor arcanũ aperit, brevi à se Patrem inveniendum fore spondet. Telemacus in littore maris pro Manuductrice gratia Palladi offert holacausta, cui Minerva deposita ficta Mentoris specie, Divinitatem suam aperit, & ultimam tradendo doctrinam, in Cælos se transfert. Telemacus verò navim condescendens dirigit in Itacam viam, ad quam appulsus, Ulyssem Patrem suum apud fidelem amicum deprehendit Emelium.

ARGUMENT.

TElemák Syn Ulyseja Krola Itáki ná ziemi y morzu Oycá swego szukáiacy, Minerwę Boginią Mądrości pod zmyśloną Mentora postácią utáioną zá Przewodniczkę sobie obiera, ten ledwo co okręt od brzegu odbiia, w krotce ná woienną Egipcianow nápáda flotę, ktora go pod pretextem Fenicenskich szpiegow wraz z Mentorom w niewolą bierze, y do Krolá Egiptu Sostera przyprowadza, Krol o Oyczyznie, urodzeniu, y Imieniu tych dla wywiedzenia się Mentofilowi Ministrowi swemu zleca, ále ten bezecną złota chciwością uwiedziony, Mentora Murzynom przedáie, á Telemaká do pásenia owiec naznacza. Telemak pásacy trzodę znagła napádáiacego ná owieczki lwa mocno poraża, ná ktore ták odważne dzieło gdy Krol Soster báwiacy się łowami, nádchodzi, o Oyczyznie, y urodzeniu swoim od Telemaka zupełnie uwiadomiony, tego z Honorem do Oyczyzny odesłáć obiecuie, Mentofisa záś niewiernego ná wygnánie naznácza. Telemak, trefunkowym przypadkiem znalazłszy ná Wyspie Cyprze Mentora, do Wyspy Krety zawiia, gdzie ná igrzyská Olimpiaczne Kretenczykow o Krolewską godność dobiiáiacych się nátráfiwszy, gdy Kawálierskemi czynámi, naybardziey między niemi rożni się, Kreteńczykowie mu Krolestwo ofiaruia, lecz Telemak skromnie z tego wymáwiáiac się; Mentorá ná swoie mieysce naraża, ále y ten ná zamysły ich nie zezwaláiac;

 Arysto

Aryſtodema Kretenczykom zálecá, ktorego ci chętnie zá Krolá obieráia Telemák náwałnościa morſka ná wyſpę Bogini Kálipſy wyrzucony, niepośledne iey życzliwości odbierá dowody, tym czaſem z rády Mentora zgárdziwßy tey Bogini pieſzczotámi, máiac ßukáć Oycá; dalßza przedſięwziać zámyśla drogę, lecz gdy okręt ſwoy od Nimf zapalony zaſtáie, Mentor Telemáká ná morſka ſpycha bezdenność, y ſam zá nim wſkoczywßy; tonacego rátuie Krolewica, ná wprzod płynacy Adoamá Wodza Tyryiſkiego z nim zábieráiac ſię okręt. Telemák z Mentorem w Okręcie Adoáma drogę do Itáki obrácáia, lecz przeciwnym fortuny loſem do Salátańſkiego zápędzeni Kroleſtwa, od Idomená Krola łáſkáwym przyięci ſercem. Telemak po przełożoney náſtępuiacey woyny przyczynie z Idomenem Jowißowi ofiáry czyni, z poprzyſiężonemi przeciwko Idomenowi Krolámi pokoy záwierá, Salantę z obleżenia uwalnia, potym z Adraſtem Daunenczykow Krolem woynę toczy, oboſiecznym mieczem gládzi, y ná znák zwycięſtwá głowę temu ucina. Telemák po długiey Oycá ſwego niebytności ſtęſkniony, rożnemi uludzony ſnami, Ulyſſeſa rozumieiac bydź umarłym, náyprzod do piekielnych wſtępuie Otchłań, Oycá tam nie ználázßy, ná Elizeyſkie przenoſi ſię pola, gdzie od Arecyußa Prádziádá ſwego o żyiacym ieſzcze ná świecie Rodzicu upewniony, ztámtad powráca, y ná znák otrzymánego z Adráſtá tryumfu głowę przynoſi Krolom. Ztad w krotce do Itáki przedſięwziawßy drogę; ná iedney wyſpie ziecháwßy ſię z Ulyſſeſem Oycem ſwoim rozmáwia, lecz gdy tego nie poznáie wielka z odiázdu iego czuie żáłość, ktoremu potym Mentor táiemnicę otwierá, y że wkrotce Oycá ſwego znaydzie ślubuie. Telemák ná brzegu morſkim zá Przewodnicza łáſkę Pálládzie oddáie ofiáry, ktoremu Minerwá złożywßy zmyślona Mentorá poſtáć, Boſtwo ſwoie pokázuie, y oſtátnia dáiac naukę w Niebo ſię przenoſi. Telemák záś wſiadłßy ná okręt obráca do Itáki drogę, do ktorey záwinawßy; Ulyſſeſa Oycá ſwego u wiernego przyiáciela znayduie Emeliußa.

PROLOGUS

ACTUS Imus.

SCENA Ima.

Minerva Dea Sapientiæ aſſumptâ Mentoris perſonâ, Telemaco terrâ mariq; Ulyſſem Patrem ſuum quærenti, mariniſq; in ignotas appulſo oras procellis, viæ comitem & manuductricem ſe offert.

Minerwá Bogini Madrości wźiawſzy ná śiebie Mentorá oſobę, Telemákowi po morzu y ziemi Ulyſſeſa Oycá ſwego ſzukáiacemu, y morſkiemi w niewiádome zápędzonemu krainy nawálnościámi, zá towárzyſzkę w drodze, y Przewodniczkę ofiáruie ſię.

Spie-

O Niedolá!
Co swawolá
Szczęściá zemna czyni,
Iáko piłka,
Lub też zgniłka
Rzucá mna Bogini.
O fortuna!
Innym runá
Rozdáieß ldżona,
Telemáká
Iedynáká
Spußczaß z twego łona.
Com ci wierny,
Człek mizerny,
Winien sprzysiężona,
Ze w tym kole,
Cierpię bole
Włáśnie Ixyona.

SCENA 2da.

SOster Rex Ægypti Telemacum cum Mentore sub prætextu exploratorum Phœnicensium captos, & ad se adductos, propter inquirendum strictiùs de Patria, & nominibus examen, committit Mentophi primo à latere Regis Ministro, qui avaritiâ ductus, Mentorem Æthiopibus venundat, & Telemacum ad pascendas oves destinat.

SOster Krol Egiptu Telemáká z Mentorem pod pretextem Fenicenskich szpiegow złápánych, y przyprowádzonych do śiebie, dla wywiedźienia się ściśley o Oyczyznie, y Imionách, zleca Mentofisowi pierwßemu od boku Krolewskiego Ministrowi, ktory uwiedźiony łákomstwem, Mentora Murzynom záprzedáie, á Telemáká do pásenia owiec náznácza.

SCENA 3tia.

TElemacus ad custodiendum gregem traditus cum pastoribus de obligatione pastorum discurrendo; inopinatè irruentem in oves leonem fortiter prosternit, & strenuè superat, in quod dum Rex Soster venationi deditus insperatè incidit, solus de genere, & Nomine Telemaci perfectè informatus, eundem liberum declarat, & in Itacam remitti appromittit, Menrophim verò pro infidelitate, & nefario, facinore in exilium destinat.

TElemak ná strzeżenie trzody oddany, z pásterzámi o powinośći pásterskiey rozmáwiáiac, niespodziánie nápádáiacego ná owieczki lwá mocno poráża, y mężnie zwycięża, ná co gdy Krol Soster łowámi báwiacy się trefunkiem nápádá, sam o urodzeniu, y Imieniu Telemáká doskonale uwiádomiony, onegoż wolnym czyni, y do Itáki odesłáć obiecuie, Mentofisa záś zá niewiernośc, y niegodziwy uczynek ná wygnánie skázuie.

Sált Pásterski.

SCENA 4ta.

TElemacus in Insula Cypro cum invento Mentore in Cretam tendit, ubi in ludos Olympiacos Cretensium misso in exilium Idomeno Rege suo, de Corona certantium incidit, inter quos quoniam dexterrimè heroicis distinguitur actionibûs; Cretenses eidem Regiam offerunt Dignitatem, verùm Telemacus hanc modestè retractans, ad eandem Mentorem promovet, sed & hic votis eorum renuntians Aristodemum ad Thronum commendat, quem Cretenses in Regem eligunt.

TElemák ná Insule Cypr̄ze znalazłßy Mentorá do Krety záwiia, gdźie ná igrzyſká Olympiáczne Kretenczykow po poſłánym ná wygnánie Krolu Idomenie o Koronę dobiiáiacych ſię, między ktoremi poniewaž naymężniey Káwálerſkiemi rožni ſię dziełámi; Kretenczykowie mu Krolewſka ofiáruia godność, lecz Telemak ſkromnie wymawiáiac ſię; Mentora do tey zaleca, ále y ten nie zezwaláiac ná zámysły ich Aryſtodemá do Tronu náznácza, ktorego Kretenczykowie zá Krolá obieráią.

Spiewánie z Gràniem.

CZym prędzey przybywaycie odwáżni Rycerze,
Uzbroieni w ßyßaki, w želazne puklırze,
Wßák otwiera ſię Marſowe wam pole,
Zwycięſkie laury złožycie ná czole.
Niech w wáßych rękách będzie woienna kopiia,
Káždy z was o koronę niechay ſię dobiia,
Teraz gonitwy ieſt czas wßcynáć śmiało
Aby Tron oſiaść komu ſię doſtáło,
Wiedzcie honoru metę ten kolos wyſoki,
Do niego ubiegániem ßypkie czyńcie kroki,
Nie ſa dáremne tych záwodow chęci,
Gdy ſámá do nich was ochotá nęci.
Pewny w nádgrodę pociech, godnośći y słáwy,
Ktory w Marſá igrzyſkách rád toczy pot krwáwy,
Kto łožyć žycie w boiu ſię nie zlęknie,
Tego wieczyſta chwáłá słynie pięknie.
Więc ná nieprzyiá ciełá hánbę y ná žále,
Tu tryumfalne palmy rozkwitna ſię w cále,
Staniecie ná plácu w porzadne ſzeregi,
A ná nim mężne odprawiaycie biegi.

Sált Fortunny.

SCE-

SCENA 5ta.

TElemacus cum Mentore ad Insulam Calipsonis tempestate maris appulsus, quem Dea Calipso à principio temeritatis arguit, deinde clementer suscipit, ad convivium invitat, suavisonis Nympharum concentibûs allicit, Insulam suam & amænitatem loci commendat.

TElemák z Mentorem ná Wyſpę Kalipſy nawálnością morſką wyrzucony, ktorego Boginia Kalipſo z początku o zuchwáłość ſtrofuie, potym łáſkáwie przyimuie, ná ucztę záprasza, słodkobrzmiącemi Nymf pieniámi ludzi, Wyſpę ſwoią y wesołość mieyscá záleca.

Cantus cum Choro
*Spiewánie z Gránie*m.

ROżne powaby ná Swiećie,
Wdźięczny zapách w roży kwiećie
Do ſiebie zwykł záchęcáć,
Nuca ná Morzu ſwe pienie
Syreny, ktorym uſpienie
Zegluiącym ſpráwuią.
Podobne czyni Semele,
Oświadczá áffektow wiele
Samemu Iowiszowi,
Prezentuie lic iágody,
Ponęta ſwoiey urody
Záchęca do przyiáźni,
Łágodnie czyni pieſzczotę,
Ażeby powźiął ochotę
Zyć w záślubionym ſtanie,

Iuż záchodzi z nim w przymierze,
I dożywotniego bierze
Przyiacielá dla ſiebie.
To ma Hipomenes zdánie
Wiedzący że nie dostánie
Ináczey Atalánty.
W biegu ſzybka onę goni,
Gdy widzi że ſię iuż ſchroni
Przed iego obliczámi.
Rzuca złote do ſchwytánia
Iabłko, tá ſię po nie ſkłániá
On ia w biegu wyprze-(dza.
Powab mu iábłká nie męstwo
Dáwſzy w biegu z niey zwyćięstwo,
Bierze ia w záślubienie.

SCENA 6ta.

TElemacus ex persvasione Mentoris spretis Deæ Calipsonis blandimentîs, quæsitum ulteriùs Patrem suum tendit, sed dum navim suam à Nymphis accensam videt, Mentor Telemacum in mare agit præcipitem, ipseq; post eundem prosilit, Telemacum naufragantem salvat, donec ad navim Adoami Ducis Tyriensis se receperint.

TElemák z namowy Mentorá pogárdźiwſzy Bogini Kálipſy pieſzczotámi, ná ſzukánie dáley Oycá ſwego udáie ſię, lecz gdy widźi okręt ſwoy od Nimf zápalony, Mentor Telemáká ná bezdeność morſką ſpycha, y ſam zá nim wſkákuie, Telemáka tonącego rátuie; poki ná okręt Adoamá Wodzá Tyryiſkiego nie wśiędą.

ACTUS 2dus.

SCENA 1ma.

TElemacus in Claſſe Adoami arreptâ viâ in Itacam, adverſâ fortunæ aleâ ad Salatanum appulſus Regnum, quem Idomenus Rex de infortunato Regni ſui anxius ſucceſſu, humaniter ſuſcipit, & dum imminentis cum Mandurinis cauſas exponit belli; legati à Neſtore, Phalante, & Philocteto Regibus miſſi, bellum Regi Idomeno indicunt.

TElemák ná okręćie Adoamá powźiawſzy drogę do Itáki przećiwnym fortuny loſem do Salátáńſkiego zápędzony Króleſtwá, ktorego Krol Idomen o niefortunne Króleſtwá ſwego ſtroſkány powodzenie, po ludzku przyimuie, y gdy náſtępuiacey z Mándurynámi woyny opowiada przyczyny, Posłowie od Neſtorá, Falanta, y Filokteta Krolow posłáni, Idomenowi Krolowi wypowiáddia woynę.

SCENA 2da.

IDomenus Rex indictô per legatos bellô ex conſilio Mentoris in præſentia Telemaci litat Jovi holocauſta, ubi de infallibili ſine pugna recipit certitudinem victoria.

IDomen Krol po wypowiedźiáney przez posłow woynie, z rády Mentorá w obecności Telemaká ofiáry Iowiſzowi oddáie, gdźie o nieomylney bez potyczki wygráney odbierá pewność.

HYMNUS

1mo. JUpiter Supreme
Bellîs nos non preme
Cruentîs,
Procul pelle Martem,
Condona
Pace noſtram partem,
Petimus, poſcimus,
Te oramus, obſecramus,
O Numen Omnipotens!

2do Totum Regis Mundum,
Pelagum profundum
Gubernas,
A pace amotos
Tu cernas
Nunc Tibi devotos,
Sis bonus, ac pronus
Ut ducamus, habeamus
Tempus ſemper quietum.

3tio. Hoſtîs vires frange,
Caſu ſævo ange
impetus
Illius, ut ruat,
Sibimet
Triſtem ſtragem ſtruat,
Quâ mentes furentes
Confundantur, extingvantur
Rex rogat Idomenus,

4to. Ejus corde pio
Salantæ Regio
precibûs
Votorum victimam
dedicat
Supplicibûs primam,
Hanc fove, amove (des
Omnes fraudes, magnas lau
Decantamus vocibûs.

sto. Rettibuas sortes
Secundas, tum fortes
Heròés
Imbelli procrea,
qui vincant
Hostes, illam bea
Fortunâ non unâ,
Hinc felices gerat vices
In pace perpetua.

S C E N A 3tia.

NEstor, Phalantes, & Philoctetus Reges conjurati in perniciem Idomeni Regis Salantæ ad prælium animant Duces, mandantq́, capi obsidione Salantam.

NEstor, Falantes, y Filoktet Krolowie sprzysiężeni ná zgubę Idomená Krolá Sálatáńskiego do woyny ánimuia Wodzow, y roskázuia Sálántę opasáć obleżeniem.

S C E N A 4ta.

NEstor Phalantes & Philoctetus Reges captam obsidione Salantam expugnant, Mentor & Telemacus mutua legatione ab Idomeno ad conjuratos Reges missi; pacis conditiones proponunt, quas inimici Reges justas, & ratas habendo acceptant, & fædera amicitiæ cum Idomeno ineunt.

NEstor, Falantes, y Filoktet Krolowie, opásáney obleżeniem Sálánty dobywáia, Mentor y Telemák wzáiemnym poselstwem od Idomená do sprzysiężonych Krolow posłani; pokoiu srzodki podáia, ktore nieprzyiáźni Krolowie zá spráwiedliwe y słuszne sądzac przyimuia, y przymierże przyiáźni z Idomenem záwieráia.

S C E N A 5ta.

IDomenus Rex concatenatos vinculô renovatæ amicitiæ Reges in Palatio suo cum ingenti susceptos gaudio ad convivium invitat, & gratiâ exhilarandi invitatos Hospites, choros, cantus, & saltus exhiberi mandat.

IDomen Krol ziednoczonych zwiaskiem odnowioney przyiáźni Krolow w Pałácu swoim z wielkim ukontentowániem ná ucztę záprászá, y dlá rozweselenia záproszonych Gośći, gräniá, śpiewánia, y táńce odprawiáć roskázuie.

Spiewánie z Gräniem.

DAycie Muzy wdzięczne głosy
Pod sáme gorne Niebiosy,
Niech wesołe chwile
Służa wszystkimy mile,
W życiu przyiáznym.
Niecháy teráźnieysze gody
Przynosza uciech swobody,
Káżdemu niech sprzyiá
Wásze pienie, czyiá
Iest myśl cieszyć się.

W wiel-

W wielkich Krolow Mdiestácie.
Po przeszłey pokoiu strácie,
Iest teraz przymierze
Wieczne zgody, w mierze
Stáłey iedności.
Przedtym serca rozdwoione,
Iuż sa przyiáźnia spoione,
Przychylność ich szczerá
Prawdziwa záwiera
Zyczliwość w sobie.

Ciesza się ztad wszystkie kráie,
Gdy widzieć im się dostáie.
Ze więcey nie drázni
Monárchow w przyiáźni,
Dáwná przeciwność.
Ddia swey wierności znáki,
Zycząc niech los wieloráki
Szczęścia ná nich spádá.
Nienáwistna zdrádá
Niechây záginie.

Ażeby z Bogow opieki
Zycia przepędzali wieki
Naydłuższe w pokoiu,
Bez Grádywá boiu
W wesołe czásy.

Salt Stołkowy.

S C E N A 6ta.

TElemacus cum Adrasto Rege Daunensium bella gerit, ubi singularia dexteritatis suæ ostendendo specimina, Regem Adrastum heroica vincit manu, quem tamen sub certis conditionibus liberum dimittit. Adrastus iterum violento in Telemacum irruit impetu, & occidere intendit, verùm Telemacus justâ accensus irâ prostratum Adrastum ense transfigit, & caput abscindit, pro quo ab Exercitu plausus recipit triumphales.

TElemák z Adrástem Krolem Daunenczykow woynę toczy, gdzie osobliwe Męstwá swego pokázuiac dowody, Królá Adrástá odwáżna porázá ręka, ktorego iednák pod pewnemi obowiazkámi wolnym puszczá. Adrást powtornie gwałtownym ná Telemáká nápadá impetem, y zdrádziecko zgłádzić usiłuie, ále Telemák sprawiedliwym zápalony gniewem, pokonánego Adrasta mieczem przebia, y głowę uciná, zá co od Woyská okrzyki odbierá zwycięskie.

Spiewánie z Gániem.

NAstáia wesela,
Gdy z nieprzyiaciela
Zwycięstwo sławne
By było iáwne
Wszędzie głosić przynáleży,
Ze zbity ná plácu leży,

Do okrzykow nęci
To męstwo pámięci
Wieczystey godne,
Oraz dowodne
Telemaká dzielne cnoty
W woiennych sztukách obroty

Niech

Niech kolosy stoią
Dla tryumfu, swoią
Mocą iedynie
Krolewic slynie
Po postronnych częściach Swiata
W nieskończone czasow lata,
W laurowey koronie
Niech siedzi na Tronie,
Iuż mu Mars srogi
Palmy pod nogi
Zwycięskie z ukłonem ściele,
Czyniac mu aplauzow wiele,
Rzuca na obłowy
Nieprzyiaciol głowy,
Adrasta kraie
Iemu oddaie
Pod moc, aby z wszelkiey strony
Zostawał niezwyciężony,
Więc się tryumf głosi
Wesoły, lecz wnosi
Przeciwney sile
Załosne chwile,
Ięczac Daunenczykow dany
Oboz w niewoli kaydany.

Salt Choragwiany.

ACTUS 3tius.

SCENA 1ma.

TElemacus diuturnæ Patris sui absentiæ tædiosus gravi sepelitur somno, in quo videt Ulyssem jam defunctum, à Nymphis laureis coronatum, & à Regibus mittentibus coronas ad pedes Ejus adoratū, quapropter ductus innato erga Patrē amore sub terraneas Plutonis; & Proserpinæ oras visitare proponit.

TElemak po długiey Oyca swego niebytności stęskniony; twardym snem zasypia, w ktorym widzi Ulyssesa iuż zmarłego, od Nymf laurami koronowanego, y od Krolow składaiacych korony pod nogi Iego uczczonego, dlaczego uwiedziony wrodzona przeciw Oycu miłościa podziemne Plutona y Prozerpiny kraie nawiedzić stanowi.

Spiewanie z Graniem.

ACh smutny lament zachodzi!
Oczy tona w łez powodzi
Przy żałobnym pogrzebie,
Panuie tragiczna chwila,
Serce w płacze się roskwila
W zbytniey żalu potrzebie,
Trapi ie ucisk wszelaki,
Gdy Ulysses Krol Itaki
Zycie swe w śmierć zamienia,
Iuż go fata złe straciły
Z Maiestatu pod mogiły
Grobowego kamienia,
Przybywa Nymf zgromadzenie,
Ale ztad płacz y ięczenie
Wnet w sercu się odnowi,
By był Ulysses uczczony,
Wszystkie z lauru mu korony
Umarłemu Krolowi
Uwite kłada na głowie,
Nikt żałości nie opowie,
Chocby y przez czas długi,
Iako ustaiace siły
W smutnych Nimfach te sprawiły
Ostateczne usługi.
Tu Krolowie ukochani
Ggy ich na sercu żal rani
Z straśliwey śmierci trwogi,
Spiesza widzieć przyiaciela,
Każdy mu koron udziela
Składaiac ie pod nogi,
Dla nieśmiertelney pamięci
Ze mieli przyiazne chęci
Przeciw Iego Osobie,
Ztad w sercach ich boleść rośnie
W niey żegnaia się żałośnie
Z maiacym spoczać w grobie.

74

SCENA 2da.

TElemacus clandestinè de castris cum duobus militibus egressus; Regnum Plutonis & Proserpinæ visitat, pænas damnatorum miratur, inter quos Patrem suum quærit, verùm non invento illo, in Elysios se transfert campos.

TElemák potdiemnie ż obozu z dwiemá żołnierzámi wyszedłszy Krolestwo Plutoná y Prozerpiny wizytuie, mękom potępionych dźiwuie się, między ktoremi Oycá swego szuka, ále go nie znalazłszy; ná Elizeyskie przenosi się polá.

SCENA 3tia.

TElemacus Elysios visitat campos, suos salutat Prædecessores, quē Aretius Abavus cognitū de superstite Ulysse Patre Ejus certificat, vivis ipsi depictā repræsentat liniamentis imaginem, quali justi Reges felicitate fruuntur, qui in vita sua Diis Immortalibus serviebant, & subditas sibi Nationes reddebant fortunatas.

TElemák Elizeyskie náwiedza polá, swoich wita Przodkow, ktorego Arcyuß Prádziad o Ulyssesie Oycu Iego żyiacym ná świecie upewnia, żywemi mu odmálowány pokázuie fárbámi obráz, iákiey spráwiedliwi Krolowie záżywáia szczęśliwości, ktorzy Bogom Nieśmiertelnym w swoim służyli życiu, y poddáne sobie Narody uszczęśliwiáli.

SCENA 4ta.

TElemacus reversus Salantam; in signum triumphi caput Adrasti Regis Daunensium adfert Regibus, à quibus acceptô debitô homagiô & pretiosis muneribûs pro obtenta de Adrasto victoria, cum Mentore pergit in Itacam.

TElemák powrociwszy do Salánty; ná znák tryumfu głowę Adrástá Krolá Dauneńczykow przynosi Krolom, od ktorcyh przyzwoita odebráwszy ludzkość, y drogie podárunki zá otrzymáne z Adrástá zwyćięstwo, z Mentorem do Itáki udáie się.

SCENA 5ta.

TElemacus cum Mentore appulsa navi ad Insulam quandam, ad quam etiam Pater ejus appulit, cum illo colloquitur, sed eo non cognitô in ejus abscessu sentit in corde dolorem, Mentor Telemacū certificat collocutum fuisse cum Patre suo, eundemq; non cognovisse. Ad extremum mœstum consolatur, & brevi à se inveniendum Genitorem suum spondet.

TElemák z Mentorem záwinawszy okręt do nieiakiey Insuły; do ktorey tákże Oyciec iego záwinał, z nim rozmawia się, ále go nie poznáwszy w odieździe iego żal w sercu czuie, Mentor Telemáká upewnia, że rozmáwiał się z Oycem swoim, y Tegoż nie poznał. Ná ostátek smutnego ćieszy, y że wkrotce znáydzie Rodźicá swego, slubuie.

SCENA

TElemacus in littore maris Deæ Minervæ offert victimas pro manuductrice gratia, quæ hucusq; sub specie Mentoris abscondita Divinitatem suam aperit, & ultima data ipsi instructione se transfert in Cælum. Telemacus in navim descendit, & peractô in Itacam navigiô, Patrem suum apud fidelem Amicum reperit Emelium.

TElemák ná brzegu morſkim Bogini Minerwie ofiáry czyni zá przewodnicza łáſkę, ktora do tych czas pod poſtáćia Mentorá utáiona Boſtwo ſwoie pokázuie, y oſtátnia mu dáwſzy náukę: do Niebá przenoſi ſię, Telemák ná okręt wśiada, y odpráwiwſzy do Itáki żeglugę, Oycá ſwego u wiernego Przyiaćielá znáyduie Emeliuſzá.

Applikacya.

1. *UDerz w twę Lutnia Apollinie,*
Niechày wſelká troſká ominie
Ktorá w trudách trápiłá,
Wygrawáy Tryumf weſoły,
Uſtáły w prácách mozoły,
Sprzyiá pociechá miła.

2. *Wáleczny Telemák zwycięża*
Mocy naywiękſze bez orężá,
Mądrość miáwſzy iedynie
Przewodniczkę Bogow Corę;
Wziął nád przeciwnośćia gorę,
Wielkim Zwycięſca ſłynie.

3. *Złe przygody mu nie ſzkodziły,*
Nie pokonały żadne ſiły
Czuwáiace ná zgubę,
Dał odpor nieſzczęściu śmiáło,
Zbił nieprzyiáciol nie máło,
Zabrál w niewoli klubę.

4. *W ktora Swiátá uddł ſię Stronę,*
Odebrál zwycięſka Koronę
Nieomylnie dlá ſiebie,
Iego ſukces w ſzczęściu cáły,
W nim żywioły mu ſprzyiáły
Wráz z gwiázdámi ná Niebie.

5. *Pływál po Morzu ná okręcie*
Beſpieczny w náygłębſzym odmęcie,
Nie uważał ná ſále
Iuż iuż grożace mu tonia,
Ze go w nurtách ſwych záſłonia,
Ktożby nie twierdził wcále?

6. *On ná porcie ßczęśliwie ſtáie,*
W pożadáne przybywá Kráie,
Uchodzi topieliſká.
Powiewał mu wiátr ná żágle
Przyiázny, co innych nágle
Aż ná morſkie dno ciſká.

7. *Ták ná Ziemi iáko ná wodzie*
I naymnieyßey nie popadł ßkodzie,
Niebeſpieczeńſtw dáleki,
Przy Madrości ſwey Miſtrzyni
Z pomyślnością wßyſtko czyni,
Má sławę po wße wieki.

8. *Zárowno ßczęśliwym ſię ſtánie*
Káżdy z ludzi, czyie ieſt zdánie
Madrość záchowáć w rzeczy
Ktora będzie do czynienia,
Zásłużyć chwálę Imienia
Przeciwność mu nie ſprzeczy.

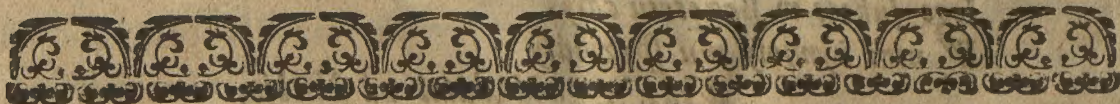
9. *Owßem nießczęśliwe przypádki,*
Przed ktoremi ſchronić ſię rzádki
Czyli żáden nie umie,
Iáko Telemák pokoná;
Zoſtáiac madrość złożoná
W iego biegłym rozumie.

10. *Dlá czego madrości Uczniámi*
Badźcie ludzie, o nię ſiłámi
Stáráycie ſię cálemi,
Przy ßczęściu, honorze, n'ßędzie
Imie wáße głośne będzie,
Pochwałámi wiecznemi.

NB. Iáko po pierwſzey Scenie, ták po káżdey będą ſię odpráwiáć Komedye z Moliera Autorá Fráncuſkiego wyięte.

E P I L O G U S.

Permiſſu Magnifici Domini RECTORIS.

